

Calais en Dieppe waren een hel, dus onderduiken in Frankrijk kon niet meer... Dit in tegenstelling tot de eerste wereldoorlog, waar vele Belgen zich veiliger voelden in Nederland en Frankrijk.

Misschien verkoos hij Engeland voor de ligging ?
Een eiland, geen vasteland... wie zal het zeggen ?

Gilberte had Heist verlaten als kind, en kwam er terug als tiener. Ze voelde zich onwennig in het begin, en haar eerste gedacht was : ik wil terug naar Engeland.

Ons Heist lag er verlaten bij, en er was veel schade. Het leven was er duur en de armoede groot.

Ginder had ze de stad gekend, hier warener zelfs geen grote winkels. Toch was ze blij haar vriendjes terug te zien. De oorlog was voorbij.

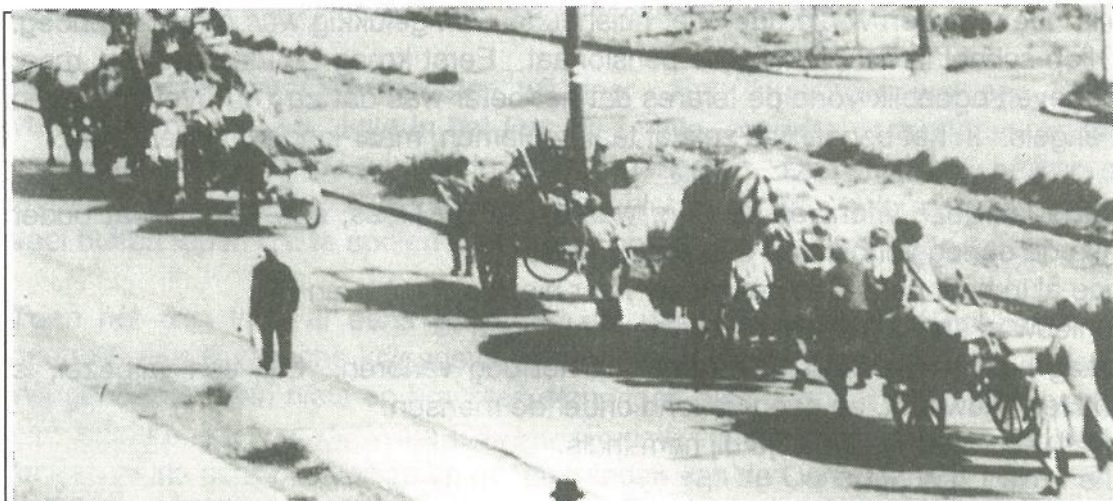
Maar twee maanden later sloeg het noodlot toe !

De Z 5 is toen vergaan met aan boord vader Albert Beirens, twee nonkels Victor Vantorre en Gustaaf Savels, 1 neef Joseph Vantorre en eenandere heistenaar Albert Neyts.

Rita Vandewalle

Evacuering van Heist

(overgenomen uit Jaarboek Cnoc is Ier 1994)

Zondag 24 september 1944 :

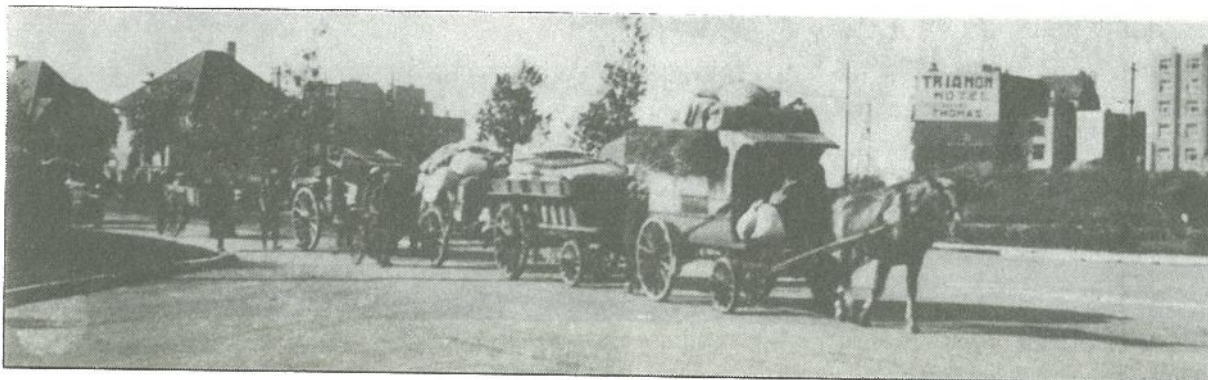
Auf höheren Befehl ist von der Gemeinde Heist-Duinbergen, der Ortsteil Heist von der Zivilbevölkerung sofort zu evakuieren. Die Evakuierung muss Mittwoch 29/09/44 um 12 Uhr beendet sein.

Zo luidde het korte onverbiddelijke bevel dat Standortkammandant Müller Heist oplegde. Niets zou baten bij de uiteindelijke pogingen om de massale verhuizing te beletten.

In amper twee dagen diende gans de bevolking naar Knokke geëvacueerd. Ook in dien have en goed achterbleven. Slechts het noodwendige kon meegenomen worden. Het leek meer op een vlucht. Reeds verbleven te Heist vluchtelingen uit Zeebrugge.

Op 25 september geloofde het Geheim Leger nog steeds dat het zou volstaan dat de Geallieerden met enkele patrouilles zouden doordringen om de Duitsers te neutraliseren. Vermeersch werd overgestuurd met een nota, maar men geloofde hem niet omdat het codenummer ontbrak.

Vermeersch geraakte in de bak !

De inwoners van Heist laadden hun duurzaamste bezit op alles wat maar rijden kon. Over de Elizabetlaan bereikten ze Knoke. Op woensdag 27 september werd het een vreselijke laatste tocht. Want midden de verhuizing zette de Duitse Hamilton-batterij een beschieting in op de Canadese stellingen. Deze repliceerde vanaf het Leopoldkanaal. Met als resultaat dat Heist zelf en de grote weg naar Knokke onder ontploffingen kamen.

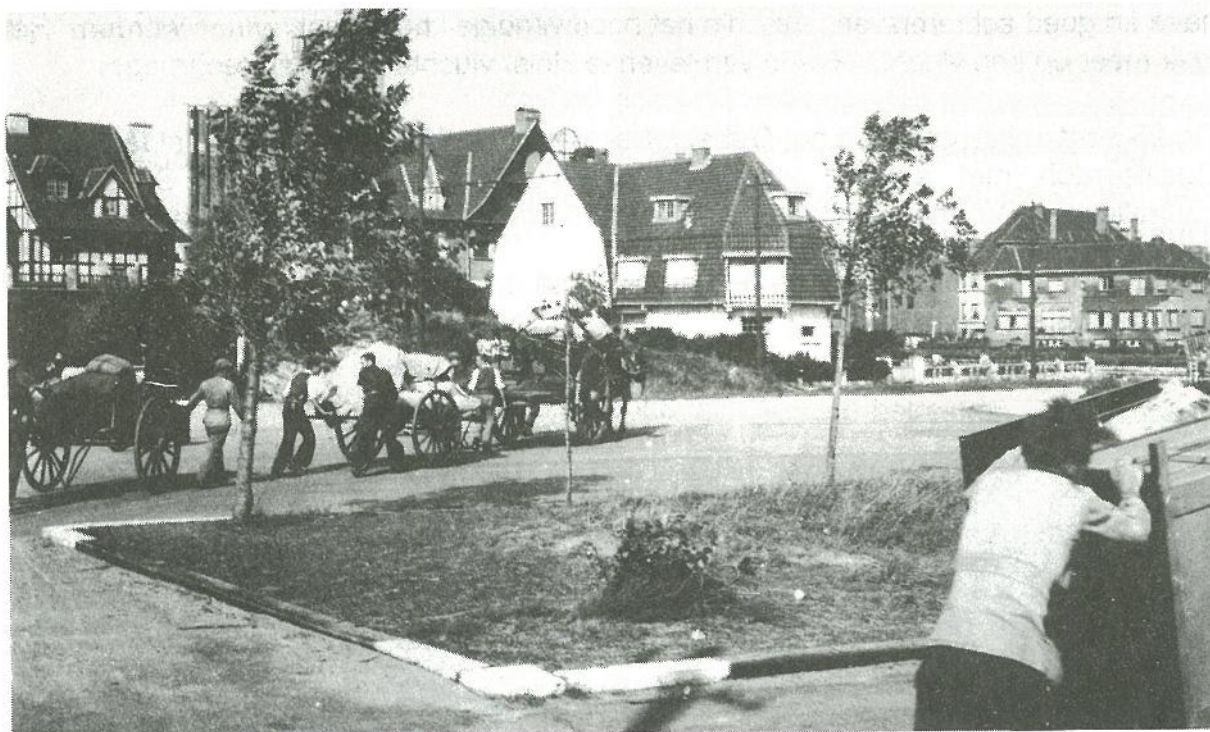
Er vielen 44 gekwetsten te Heist, 3 doden bij bombardementen in de "Helios" te Duinbergen.

Burgemeester de Gheldere kreeg op zijn protest enkel het antwoord :

"Es ist ein Befehl !".

Zo ging de laatste tocht. De evacuatie moest op het middaguur voltrokken zijn. Al wie uit Knokke kon helpen daagde op. Tramrijtuigen werden voortgeduwd, zieken met berries op wielen vervoerd. Het was een hele gemeente die in twee dagen tijd een nieuw onderkomen moest vinden.

Knokke spande zich op legendarisch wijze in om alle vluchtelingen onderdak te bezorgen : in hotels, villa's en privé-woningen. De toestand zou nog benarder worden als uit Oostkerke, Westkapelle, Ramskapelle, Lapscheure en Moerkerke meer vluchtelingen toestroomden. Dezen lieten veelal de eigen woning in puin achter.

Tenslotte was de burgerbevolking van de "Scheldt Pocket" volledig te Knokke samengedrongen en bereikte bij de 20.000 personen. Uit Zeeuws-Vlaanderen kwamen er nog er meer bij.

Nog steeds te koop :

REEKS VAN 12 HEISTSE VISSERKOPPEN

speciale uitgave op verhard papier

Een geschenk n.a.v. 20 jaar Heyst Leeft voor slechts 200 fr !!!